

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

สภาพสังคมในปัจจุบัน ความเจริญก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี เป็นไปอย่างรวดเร็วและไม่หยุดยั้ง วิทยาการสาขาต่าง ๆ ได้เผยแพร่ออกมาในรูปของสิ่งพิมพ์เป็นส่วนมาก เป็นผลให้สภาพสังคมเปลี่ยนแปลงไปอย่างมากมาย มนุษย์จึงจำเป็นต้องปรับตัวให้ทันต่อเหตุการณ์ข่าวสาร และสภาพที่เปลี่ยนแปลงไป ประเทิน มหาจันทร์ (2530) กล่าวว่า "การอ่านเป็นเครื่องมือที่สำคัญอย่างหนึ่งที่ใช้สำหรับศึกษาหาความรู้ของมนุษย์ เพราะหนังสือเป็นส่วนหนึ่งของระบบสื่อสารที่มีคุณค่ามหาศาลในการที่จะช่วยให้มนุษย์เข้าใจตนเอง เข้าใจผู้อื่น ตลอดจนสิ่งแวดล้อมได้อย่างถูกต้องรวมทั้งสามารถปรับตัวให้สอดคล้องกับสภาพความเปลี่ยนแปลงของสังคมได้อย่างมีประสิทธิภาพ" อีกทั้งการอ่านหนังสือยังมีส่วนสำคัญต่อการพัฒนาประเทศ การอ่านช่วยปรับปรุงคุณภาพชีวิตของคนให้ดีกว่าเดิม ทำให้เป็นผู้มีความรู้ ซึ่งความรู้จะช่วยพัฒนาคน และคนจะช่วยพัฒนาประเทศชาติ ชูลี อินมัน (2533) มีแนวความคิดเกี่ยวกับการอ่านว่า การอ่านหนังสือเป็นสิ่งจำเป็นและสำคัญยิ่ง ซึ่งจะส่งผลให้เกิดการพัฒนาบุคคล สังคม และประเทศชาติ ดังนั้น การส่งเสริมการอ่านจึงเป็นสิ่งสำคัญ เพราะความรู้ที่ได้จากการอ่านจะเป็นแนวทางในการแสวงหาเพิ่มพูนความรู้ ความก้าวหน้าให้กับตนเองการเป็นผู้อ่านมากจึงทำให้เป็นผู้รู้มาก การอ่านจึงนับว่าเป็นกิจกรรมหลักที่สำคัญยิ่งในชีวิตประจำวันที่จะเป็นกุญแจสำหรับไขหาความรู้ที่มีอยู่มากมายในโลก โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การศึกษาในระดับมัธยมศึกษาชั้นนักเรียนจะต้องใช้ทักษะในการอ่านเพื่อสื่อสาร และแสวงหาความรู้ในวิชาการทุกแขนง การเป็นผู้อ่านมากจะทำให้เป็นผู้มีความรอบรู้แตกฉานในศิลปวิทยาการต่าง ๆ ทำให้เกิดความสำเร็จในการศึกษาเล่าเรียน และรวมไปถึงการประกอบอาชีพ หรือกิจการต่าง ๆ ที่ทำอยู่ในชีวิตประจำวันก็พลอยได้รับความสำเร็จไปด้วย สุขจิต เพ็ชรขอบ และสาบใจ อินทร์มรรย์ (2536) ได้กล่าวถึงการอ่านไว้ว่า

ทักษะการอ่าน เป็นทักษะที่สำคัญมาก และใช้มากในชีวิตประจำวัน เพราะ เป็นทักษะที่นักเรียนใช้แสวงหาสรรพวิทยาการต่าง ๆ เพื่อความบันเทิง และการพักผ่อนหย่อนใจ ผู้ที่มีนิสัยรักการอ่าน และมีทักษะในการอ่าน มีอัตราเร็วในการอ่านสูง บ่อยแสวงหาความรู้ และศึกษาเล่าเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ สามารถนำความรู้ที่ได้จากการอ่านไปใช้ในการพูด และการเขียนได้เป็นอย่างดี ในต่างประเทศปัจจุบันนี้ ได้มีการส่งเสริมทักษะการอ่านเป็นอย่างมากทั้งในระดับประถมและมัธยมศึกษา เพราะถือว่าหากนักเรียนมีพื้นฐานทักษะการอ่านดีแล้ว บ่อยสามารถนำไปใช้เป็นเครื่องมือในการศึกษาความรู้ในสาขาวิชาอื่น ๆ ได้ เป็นอย่างดี

การอ่านจึงเป็นพื้นฐานในการเรียนรู้ของนักเรียน ไม่ว่านักเรียนจะเรียนวิชาใด ก็ต้องอาศัยทักษะการอ่าน ถ้านักเรียนมีทักษะในการอ่านอย่างดีแล้ว การเรียนวิชาอื่น ๆ ก็จะบังเกิดผลตามไปด้วย ทั้งนี้เพราะความสามารถในการอ่านมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาอื่น ๆ ซึ่งจากผลการวิจัยหลายเรื่องทั้งในประเทศและต่างประเทศ มักพบว่า นักเรียนที่มีความสามารถในการอ่านสูง จะมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาต่าง ๆ สูงตามไปด้วย แต่ทั้งนี้ การที่นักเรียนจะมีทักษะในการอ่านที่ดีได้นั้น นักเรียนจะต้องสามารถเข้าใจเรื่องราวที่อ่านได้ โดยการแปลความตีความ ขยายความ และจับใจความสำคัญของเรื่องได้ การอ่านลักษณะเช่นนี้ เป็นการอ่านเพื่อความเข้าใจ ซึ่ง ไมล์ เอ ทิงเกอร์ (Miles A. Tinker, 1965) ได้กล่าวไว้ว่า "ในการอ่านทุกระดับตั้งแต่ระยะเริ่มต้น ผู้อ่านจะต้องอ่านอย่างมีความเข้าใจ" นอกจากนี้ บันลือ พลฤกษ์วัน (2529) ยังเห็นว่า "การอ่านนั้นต้องอาศัยเวลาในการพัฒนาไตร่ตรอง แล้วเก็บความรอบรู้ โดยการใช้กระบวนการในการอ่านหลายขั้นตอน แล้วนำความรู้ที่ได้เหล่านั้นมาหลอมรวมเป็นความคิดของตนเอง จึงจะได้รับประโยชน์มาก"

ฉะนั้น จึงกล่าวได้ว่า จุดมุ่งหมายที่สำคัญของการอ่าน คือ เพื่อให้เกิดความเข้าใจ แต่การที่นักเรียนจะอ่านเพื่อให้เกิดความเข้าใจได้นั้นจะต้องใช้กระบวนการที่ซับซ้อน ซึ่งนอกจากจะใช้ความรู้ด้านคำศัพท์ โครงสร้าง ไวยากรณ์ทางภาษา และประสบการณ์เดิมของตนเองแล้ว นักเรียนยังจะต้องมีทักษะในการควบคุมกระบวนการคิดของตนเองในการที่จะเรียนรู้ และกระทำกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อให้เข้าใจถึงจุดประสงค์ของการอ่าน สามารถค้นหาใจความสำคัญ รู้จัก

แยกแยะในการให้ระดับความสนใจต่อเนื้อหาในส่วนต่าง ๆ ของบทอ่านสามารถควบคุมกิจกรรมการอ่าน รู้ว่าตนเองเกิดความเข้าใจในสิ่งที่อ่านหรือไม่ และสามารถหาวิธีมาแก้ไขได้เมื่อตนเองเกิดความไม่เข้าใจในการอ่าน ลักษณะดังกล่าวมาเป็นลักษณะของ "ทักษะด้านเมตาคอกนิชัน" (Metacognition Skill) อันเป็นแนวคิดหนึ่งของจิตวิทยาการเรียนรู้ที่มีความสำคัญต่อการส่งเสริมการอ่านให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น ซึ่งทักษะด้านเมตาคอกนิชันประกอบด้วย

1. การวางแผนการอ่าน เป็นการกำหนดวัตถุประสงค์และขั้นตอนของการอ่าน เพื่อให้ผู้อ่านจะได้ตัดสินใจก่อนว่า ต้องการเรียนรู้สิ่งใด และด้วยวิธีใด จึงทำให้การอ่านนั้นมีประสิทธิภาพ
2. การควบคุมและการตรวจสอบการอ่าน เป็นการทบทวนความสนใจที่มีต่อการเรียนรู้ ความเข้าใจ ข้อมูล และผลผลิตการอ่าน และเรียนรู้ภาษาที่เกิดขึ้นขณะนั้น
3. การประเมินผลการอ่าน เป็นการตรวจสอบความเข้าใจหลังทำกิจกรรมการอ่าน หรือเป็นการประเมินผล ผลผลิตทางภาษาที่เกิดขึ้น ซึ่งจะทำให้ผู้เรียนทราบความก้าวหน้าในการอ่านของตน

จากที่กล่าวมาจะเห็นว่าทักษะด้านเมตาคอกนิชันมีความสำคัญต่อความเข้าใจในการอ่าน ดังนั้น การสอนอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาไทยจึงเป็นหน้าที่ที่สำคัญของครู ในการที่จะคิดหาวิธีการที่จะช่วยให้นักเรียนเกิดทักษะที่จำเป็นในการอ่านให้ได้มากที่สุด เพื่อให้นักเรียนเกิดความเข้าใจในเรื่องที่อ่าน แต่จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการอ่านภาษาไทยเพื่อความเข้าใจ ของ วัชรภรณ์ สอนองคุณ (2534) พบว่า นักเรียนส่วนใหญ่มีความสามารถในการอ่านเพื่อให้เข้าใจเรื่องน้อย ขาดความสนใจในการอ่าน ไม่ชอบอ่านข้อความที่มีความยาว หรือเรื่องที่ต้องใช้ความพยายามมาก เพราะเห็นว่ายากและน่าเบื่อ จากการสัมมนาทางวิชาการ เรื่อง การสอนภาษาไทยให้มีคุณภาพ และสร้างคุณค่าภาษาไทยของหน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา (กรมสามัญศึกษา, 2529) ได้สรุปผลการสัมมนาเกี่ยวกับปัญหาการอ่านของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา ไว้ดังนี้

1. นักเรียนยังไม่รักการอ่าน และไม่รู้จักเลือกหนังสือที่มีประโยชน์
2. นักเรียนอ่านไม่เป็น จับใจความไม่ได้
3. นักเรียนขาดวิจาร์ณญาในการอ่าน
4. แหล่งการอ่านหนังสือมีน้อยไม่แพร่หลายเท่าที่ควร

สมศรี บำบัด (2531) กล่าวถึง ปัญหาการสอนอ่านที่สำคัญคือ ผู้อ่านไม่สามารถจับใจความสำคัญของเรื่องที่อ่านได้ โดยเฉพาะนักเรียนระดับมัธยมศึกษา จะพบปัญหาในด้านการอ่านมาก เนื่องจากอ่านแล้วไม่เข้าใจความหมาย ไม่สามารถวิเคราะห์ได้ว่าอะไรเป็นข้อคิดเห็น และตัดสินใจไม่ถูกว่าสิ่งใดควรเชื่อหรือไม่ควรเชื่อ อ่านแล้วไม่สามารถแสดงความคิดเห็นเชิงวิจารณ์ได้ ซึ่งนับว่าเป็นการขาดทักษะและความสามารถในการอ่าน ในเอกสารคำสอนวิชาภาษาไทย ชุดภาษาไทย 5 มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช (2527) ได้สรุปปัญหา เกี่ยวกับการสอนภาษาไทย ดังนี้คือ

1. เข้าใจความหมายผิด ถ้าพบคำคล้ายกันมักสับสน แสดงว่านักเรียนมีประสบการณ์ทางภาษาน้อย ไม่ได้รับการฝึกการใช้คำ หรือฝึกการอ่าน
2. ไม่รอบคอบในการเก็บใจความ จับประเด็นสำคัญของเรื่องไม่ได้ ทำให้นักเรียนต้องย้อนกลับไปอ่านอีก เป็นเหตุให้เสียเวลาในการอ่าน
3. อ่านทุกคำในข้อความไม่รู้จักวิธีกวาดสายตาคำทำให้ต้องใช้เวลาในการอ่านมากกว่าเกณฑ์ปกติ

ปัญหาดังกล่าวเป็นสิ่งที่ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องในการจัดการศึกษาทุกฝ่ายต้องให้ความสนใจและร่วมมือกันแก้ไข โดยเฉพาะอย่างยิ่งครูผู้สอน ซึ่งเป็นบุคคลสำคัญที่จะกระตุ้นให้นักเรียนรู้จักวิธีอ่าน มีเจตคติที่ดีต่อการอ่านโดยใช้วิธีสอนหลาย ๆ วิธี อรุณศรี แสงแก้ว (2530) และ อนงค์ศิริ วิชาลัย (2533) ได้กล่าวถึง การที่ครูเข้าใจวิธีสอนอ่าน และทราบปัญหาที่แท้จริงของการอ่าน จะทำให้ครูสามารถนำวิธีการสอนมาปรับปรุงการเรียนการสอนให้ได้ผลยิ่งขึ้น ซึ่งวิธีแก้ไขในเรื่องการอ่านนั้น สิ่งสำคัญที่ต้องแก้ไข คือ วิธีสอนของครู ครูจะต้องมีเทคนิควิธีการที่หลากหลาย และรู้จักเลือกใช้ได้อย่างเหมาะสม

เทคนิคที่กำลังเป็นที่สนใจคือ เทคนิคกำกับตนเอง (Self-Monitoring Technique) ซึ่งเป็นเทคนิคหนึ่งในการปรับพฤติกรรม (Behavior Modification) โดยใช้หลักการวางเงื่อนไข การเสริมแรงตนเองตามแนวทฤษฎีการเรียนรู้แบบการกระทำ (Operant Conditioning Theory) ของ B.F. Skinner ซึ่ง โยชิน คันสนบุท (2533) ได้กล่าวถึงเทคนิคกำกับตนเองว่าเป็นวิธีการทางวิทยาศาสตร์ที่ได้มีการทดลอง และพิสูจน์มาแล้วว่าได้ผลในการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของบุคคล เนื่องจากวิธีการของการปรับพฤติกรรมได้ผ่านขั้นตอนและกระบวนการวิจัยมาเป็นช่วงระยะเวลาอันยาวนาน โดยทั่วไปการดำเนินการปรับพฤติกรรมมัก

อาศัยบุคคลภายนอก ซึ่งได้แก่ นักจิตวิทยา นักวิจัย ครู ผู้ปกครอง หรือบุคคลอื่น ๆ เพื่อเป็นสื่อกลางในการปรับพฤติกรรม แม้ว่าวิธีการปรับพฤติกรรม โดยบุคคลภายนอกจะได้ผลอย่างมีประสิทธิภาพ แต่ก็ยังมีข้อจำกัดอยู่มาก ด้วยเหตุนี้นักปรับพฤติกรรม จึงได้ให้ความสนใจในการปรับพฤติกรรมด้วยการใช้เทคนิคกำกับตนเอง (Self-Monitoring - Technique) โดยที่บุคคลจะกำกับพฤติกรรมของตนเอง เพื่อเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมไปสู่พฤติกรรมเป้าหมายที่ต้องการ ซึ่งจะสามารถช่วยให้บุคคลคาดหวังเกี่ยวกับความสามารถของตนเองได้ถูกต้องและเหมาะสม อาร์ โอ เนลสัน (R.O. Nelson, 1977 อ้างถึงใน ฐิติพัฒน์ สงบกาย, 2533) ได้กล่าวถึงเทคนิคกำกับตนเองว่าเป็นเทคนิคที่มีระบบขั้นตอนชัดเจน ซึ่งประกอบด้วยกระบวนการสังเกตตนเอง การบันทึกพฤติกรรมของตนเอง เพื่อเป็นข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมที่ตนเองกระทำ อีกทั้งยังเป็นข้อมูลย้อนกลับที่จะทำให้บุคคลทราบว่าตนเองกระทำพฤติกรรมในลักษณะใด ซึ่งการที่บุคคลใช้วิธีกำกับตนเองนี้ อาจจะนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของบุคคลได้ เนื่องจากการสังเกตพฤติกรรมตนเองอย่างรอบคอบและระมัดระวัง บุคคลจะได้ข้อมูลพื้นฐานพฤติกรรมของตน แล้วจะนำข้อมูลนี้ไปเปรียบเทียบกับเป้าหมายหรือมาตรฐานของตน บุคคลจะแก้ไขพฤติกรรมให้บรรลุตามเป้าหมายหรือเข้าสู่เกณฑ์มาตรฐานของตน

เฟรดเดอริก เอช แคนเฟอร์ และ อัลเบิร์ต แบนดูรา (Frederick H. Kanfer, 1970 : Albert Bandura 1986, อ้างถึงใน ฐิติพัฒน์ สงบกาย, 2533) ได้กล่าวถึงข้อดีของการกำกับตนเองไว้ดังนี้

1. สะดวก และไม่สิ้นเปลืองค่าใช้จ่าย
2. การกำกับตนเอง ทำให้บุคคลสามารถรักษามาตรฐานในการแสดงพฤติกรรมของตนเองคงทนขึ้น ซึ่งทำให้พฤติกรรมเปลี่ยนแปลงได้ยาวนานกว่า การใช้วิธีการควบคุมจากภายนอก
3. ผู้ที่สามารถกำกับตนเองได้ดีขึ้น จะสามารถอดกลั้นต่อสิ่งเข้ายวนจากภายนอกได้ดี และสามารถแผ่ขยายไปยังพฤติกรรมอื่นได้ง่าย
4. การกำกับตนเองนั้น บุคคลสามารถติดตามและกำกับพฤติกรรมของตนเองได้ตลอดเวลา ไม่ว่าจะเกิดขึ้นในสภาพแวดล้อมใด และบุคคลสามารถแสดงปฏิกิริยาต่อตนเองได้อย่างทันทีทั้งในด้านการแสดงปฏิกิริยาต่อตนเองทางบวกและทางลบ การให้รางวัลตนเอง และการลงโทษตนเอง
5. ช่วยลดภาระครู และช่วยให้ครูมีเวลาสำหรับการเรียนการสอนมากขึ้น

เทคนิคการสอนที่ได้รับความนิยมอีกเทคนิคหนึ่ง คือ เทคนิคน้าการอ่าน (Direct Reading Technique) ซึ่ง เวย์น ออตโต โรเบิร์ต รูด และสปีเกิล (Wayne Otto Robert Rude and Spiegel, 1979) กล่าวถึง เทคนิคน้าการอ่านนี้ว่า เป็นเทคนิคการสอนอ่านที่ครูแนะนำเรื่องที่จะอ่านให้นักเรียนทราบก่อนทำการอ่าน และชี้ให้นักเรียนอ่านอย่างมีจุดประสงค์ โดยการตั้งคำถามเกี่ยวกับเรื่องที่จะอ่าน แล้วให้นักเรียนอ่านคำถาม จากนั้นจึงให้นักเรียนอ่านเรื่องเพื่อหาคำตอบของคำถามเหล่านั้น

ลี กันเดอร์สัน (Lee Gunderson, 1991) กล่าวถึง เทคนิคน้าการอ่านว่า เป็นเทคนิคการสอนที่เริ่มต้นจากการปูพื้นความรู้เกี่ยวกับเรื่องที่จะอ่านให้นักเรียนก่อน ซึ่งจะเป็นสิ่งที่ดีมาก เพราะนักเรียนจะอ่านเรื่องได้เข้าใจต้องมีพื้นความรู้เกี่ยวกับสิ่งนั้นเสียก่อน พื้นความรู้ อาจจะเป็นความรู้หรือประสบการณ์ที่เกี่ยวกับเรื่องนั้น จากนั้นครูสอนศัพท์ใหม่ให้นักเรียน แล้วให้นักเรียนอ่าน แต่ก่อนจะให้นักเรียนอ่านครูจะต้องให้นักเรียนอ่านอย่างมีเป้าหมาย โดยครูตั้งคำถามให้นักเรียนก่อน เมื่อนักเรียนอ่านเนื้อเรื่องเสร็จแล้ว ครูให้นักเรียนตอบคำถาม เพื่อประเมินผลความเข้าใจในการอ่านของนักเรียน

เอมเมอร์วัลด์ วี เคอชองต์ (Emerald V. Dechant, 1982) กล่าวถึงเทคนิคน้าการอ่านว่า เป็นเทคนิคที่ครูชี้แนะการอ่านในใจโดยการตั้งจุดประสงค์ เป็นรูปคำถามน้าการอ่าน แล้วให้นักเรียนอ่านเพื่อหาคำตอบ เมื่อนักเรียนตอบคำถาม ครูให้อ่านออกเสียง วลี หรือประโยคในเรื่องที่เป็นคำตอบด้วย

สรุปได้ว่า เทคนิคน้าการอ่าน เป็นเทคนิคการสอนทักษะการอ่านที่ดี เมื่อใช้สอนนักเรียนที่ยังต้องการการชี้แนะการอ่านจากครูในห้องเรียน โดยที่ครูไม่ต้องใช้เวลาในการเตรียมการสอนมากนัก เนื่องจากมีขั้นตอนการสอนที่ได้รับการวางแผนไว้เป็นอย่างดีแล้ว การที่นักเรียนได้รับการสอนด้วยเทคนิคนี้ นักเรียนจะได้เนื้อหาครบถ้วน และการอ่านตามจุดประสงค์ที่ครูตั้งให้ จะทำให้นักเรียนอ่านอย่างมีเป้าหมาย และเมื่อนักเรียนเรียนด้วยเทคนิคนี้นาน ๆ ก็จะสามารถในการอ่านได้ดี

จากข้อมูลดังกล่าวข้างต้น จะเห็นได้ว่า การกำกับตนเองนั้นเป็นเทคนิคที่มีประสิทธิภาพ และมีประโยชน์มาก เนื่องจากเป็นเทคนิคที่มีระบบขั้นตอนชัดเจน และเนื่องจากยังไม่มีผู้ใดทำการวิจัยเกี่ยวกับการใช้เทคนิคกำกับตนเองมาใช้ในการสอนในการอ่านเพื่อความเข้าใจมาก่อน ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะนำเทคนิคดังกล่าวมาทดลองใช้กับการอ่านของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยทำการ

เปรียบเทียบกับเทคนิคการอ่าน เพื่อที่จะดูว่านักเรียนที่เรียนด้วยเทคนิคกำกับตนเองกับนักเรียนที่เรียนด้วยเทคนิคการอ่าน มีความเข้าใจในการอ่านภาษาไทยและมีทักษะด้านเมตาคอกนินชันแตกต่างกันหรือไม่

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนด้วยเทคนิคกำกับตนเองและเทคนิคการอ่าน
2. เพื่อเปรียบเทียบทักษะด้านเมตาคอกนินชันของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนด้วยเทคนิคกำกับตนเองและเทคนิคการอ่าน

สมมติฐานในการวิจัย

เออร์ลินดา บี เรยส์ (Erlinda B Reyes, 1987) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การฝึกทักษะการควบคุมการอ่านด้วยการใช้กลวิธีตามตนเอง และการย้อนกลับไปอ่านใหม่ให้แก่นักเรียนเกรด 5 ที่มีความสามารถด้านการอ่านเพื่อความเข้าใจต่ำ" ผลการวิจัยพบว่า มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญระหว่างการใช้กลวิธีการอ่านที่ฝึก และการเขียนตอบระหว่างกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่ม ผู้วิจัยได้อภิปรายผลและเสนอแนะไว้ว่า ควรฝึกกลวิธีการควบคุมตนเองให้แก่เด็ก

คลาวเดีย รีเบคกา เบรนท์ (Claudia Rebecca Brent, 1990) ได้วิจัยเรื่อง "ผลของกลวิธีชี้แนะการอ่าน และกลวิธีการทำแผนผังสรุปโยงเรื่องที่อ่านที่มีต่อการระลึกเรื่องที่อ่านได้ของนักเรียนเกรด 5 และเกรด 6 ของโรงเรียนชนบท" ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มที่ได้รับการสอนด้วยกลวิธีชี้แนะการอ่านทำคะแนนได้ดีกว่ากลุ่มที่ได้รับการสอนด้วยกลวิธีการทำแผนผังสรุปโยงเรื่องที่อ่านอย่างมีนัยสำคัญในการวัดการระลึกใจความสำคัญและรายละเอียดของเรื่อง

จาร์นีย์ ปิ่นทองน้อย (2536) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "เปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านและเจตคติต่อการอ่านภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนโดยการสอนอ่านแบบชี้นำกับการสอนอ่านตามคู่มือครู" ผลการวิจัยพบว่าความเข้าใจในการอ่านภาษาไทยของกลุ่มทดลองที่เรียนโดยการสอนอ่านแบบชี้นำกับกลุ่มควบคุมที่เรียนโดยการสอนอ่านตามคู่มือครู

แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

มารีเบท แคสสิดี ชมิทท์ (Maribeth Cassidy Schmitt, 1989) ทำการวิจัยเรื่อง "ผลของกลวิธีชี้้นำการอ่านที่ได้รับการวางแผนอย่างดีที่มีต่อทักษะความเข้าใจในการอ่านด้วยตนเองของนักเรียนเกรด 3" ผลการวิจัยพบว่า ทักษะความเข้าใจในการอ่านด้วยตนเองของนักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ โดยกลุ่มทดลองมีทักษะความเข้าใจในการอ่านด้วยตนเองได้ดีกว่ากลุ่มควบคุม

อาร์ แอล อ็อกซฟอร์ด (R.L. Oxford, 1990) ได้กล่าวถึงลักษณะสำคัญของยุทธศาสตร์การเรียนรู้ภาษาว่า การกำกับตนเองเป็นสิ่งสำคัญยิ่งสำหรับผู้เรียนภาษา เพราะผู้เรียนไม่สามารถที่จะมีครูอยู่ข้าง ๆ เพื่อชี้แนะได้ตลอดเวลา ยิ่งกว่านั้นการกำกับตนเองเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการพัฒนาความคล่องแคล่วในภาษา ดังนั้นการที่ผู้เรียนสามารถกำกับตนเองได้จึงเป็นวัตถุประสงค์หนึ่งของการเรียนการสอน ที่จะช่วยให้ผู้เรียนพัฒนายุทธศาสตร์การเรียนรู้ภาษาของตน ทำให้เกิดทักษะด้านเมตาคอกนิชัน ซึ่ง ซี โฮเซนเฟลด์ (C. Hosenfeld, 1977) เห็นว่าทักษะด้านเมตาคอกนิชันจะช่วยให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น สามารถวิเคราะห์ความต้องการในการเรียนรู้ของตน และแก้ปัญหาได้เวลาที่ไม่มีครูคอยให้คำอธิบาย

รูท ยอป โนลท์ และ แฮรี ซิงเกอร์ (Ruth Yopp Nolte and Harry Singer, 1985 อ้างถึงใน สุจิตรา ศรีนวล, 2534) ได้รวบรวมงานวิจัยที่ เฮลเฟลด์, ลาลิก, แอนดรู และแอนเดอร์สัน (Helfeldt, Lalik, Andre and Anderson, 1985, 1979) วิจัยไว้พบว่า นักเรียนที่มีส่วนร่วมในการตั้งคำถามและถามคำถามแลกเปลี่ยนกันระหว่างครูกับนักเรียน จะกล้าแสดงออก และมีคะแนนจากการทดสอบความเข้าใจดีกว่านักเรียนที่ตอบคำถามที่ครูเป็นผู้ตั้งอย่างเดียว

จากงานวิจัยดังกล่าวข้างต้น ดังนั้น ผู้วิจัยจึงตั้งสมมติฐานในการวิจัยครั้งนี้ว่า

1. นักเรียนที่เรียนด้วยเทคนิคกำกับตนเองมีความเข้าใจในการอ่านภาษาไทยสูงกว่านักเรียนที่เรียนด้วยเทคนิคนำการอ่าน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. นักเรียนที่เรียนด้วยเทคนิคกำกับตนเองมีทักษะด้านเมตาคอกนิชันสูงกว่านักเรียนที่เรียนด้วยเทคนิคนำการอ่าน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา เขตการศึกษา 1
2. ตัวแปรที่ศึกษา คือ
 - 2.1 ตัวแปรอิสระ ได้แก่
 - 2.1.1 เทคนิคกำกับตนเอง
 - 2.1.2 เทคนิคนํ้าการอ่าน
 - 2.2 ตัวแปรตาม ได้แก่
 1. ความเข้าใจในการอ่านภาษาไทย
 2. ทักษะด้านเมตต้าคอกนินชั้น

ข้อตกลงเบื้องต้น

1. นักเรียนที่มีผลการเรียนวิชาภาษาไทยในระดับใกล้เคียงกันน่าจะมีความสามารถอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการเรียนภาษาไทยใกล้เคียงกันเช่น การควบคุมกระบวนการคิด ใกล้เคียงกัน
2. นักเรียนทำแบบทดสอบความเข้าใจในการอ่านภาษาไทยและทำแบบวัดทักษะด้านเมตต้าคอกนินชั้นอย่างเต็มความสามารถ

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

1. ความเข้าใจในการอ่าน หมายถึง ความสามารถของนักเรียนในการเข้าใจความ โดยการ แปลความ ขยายความ ตีความ สรุปและจับใจความสำคัญของเรื่องที่อ่าน ซึ่งวัดได้จากคะแนนในการทำแบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่านที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น
2. ทักษะด้านเมตต้าคอกนินชั้น หมายถึง การเข้าใจและการปฏิบัติของนักเรียนที่จะทำ ให้ตนเองสามารถที่จะมีการวางแผนการอ่าน การควบคุมและตรวจสอบการอ่าน การประเมินผล

การอ่าน เพื่อให้การอ่านของตนเองมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น ซึ่งวัดได้จากแบบวัดทักษะด้านเมตาค็อกนิชันที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยปรับมาจากแบบวัดยุทธศาสตร์การเรียนรู้เมตาค็อกนิชันในการอ่านของวัฒนาพร ระวังทุกข์

3. เทคนิคกำกับตนเอง (Self-Monitoring Technique) หมายถึง เทคนิคที่ครูใช้ฝึกทักษะการอ่านของนักเรียน โดยให้นักเรียนเป็นผู้ตั้งเป้าหมายในการอ่านด้วยตนเอง แล้วอ่านเรื่องที่ครูมอบหมายให้เพื่อหาคำตอบให้กับคำถามที่ตั้งขึ้นด้วยตนเอง เพื่อสรุปใจความสำคัญของเรื่อง แล้วประเมินผลความก้าวหน้าของตนเอง

4. เทคนิคนำการอ่าน (Directed Reading Technique) หมายถึง เทคนิคการสอนทักษะการอ่านเพื่อความเข้าใจความภาษาไทย โดยที่ครูเป็นผู้ชี้แนะการอ่าน ด้วยการตั้งคำถามเกี่ยวกับเรื่องที่นักเรียนจะอ่าน แล้วให้นักเรียนอ่านเรื่อง เพื่อหาคำตอบของคำถาม และสรุปใจความสำคัญของเรื่อง

5. นักเรียน หมายถึง นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ เขตการศึกษา 1

6. เขตการศึกษา 1 หมายถึง อาณาเขตรวมหน่วยงานที่รับผิดชอบในการดำเนินการศึกษา ซึ่งแบ่งตามสภาพภูมิศาสตร์ วัฒนธรรม ได้แก่ โรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ในจังหวัดนครปฐม นนทบุรี ปทุมธานี สมุทรปราการ และสมุทรสาคร

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เป็นแนวทางแก่ครูภาษาไทยที่จะได้นำหลักและวิธีการสอนอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาไทยไปใช้ในการสอน
2. เป็นแนวทางแก่ครูภาษาไทยที่จะได้นำความรู้ที่ได้รับไปประยุกต์ใช้กับการเรียนการสอนทักษะด้านอื่น ๆ
3. เป็นแนวทางแก่ผู้ที่จะทำวิจัยต่อไป